

Luchtacrobaten in Overasselt

Herinneringen uit de vijftiger jaren

De “Sky-riders”

De inwoners van Overasselt hebben in de vijftiger jaren verستeld gestaan van een stel evenwichtskunstenaars en luchtacrobaten.

Langs een wiebelende kabel, die vanuit een boom bij café Berlie naar een van de galmgaten van onze kerktoren was gespannen, wandelde een koordloper.

Hij liep gewapend met een balanceerstaaf naar de omloop van de toren.

Dit nummertje griezelen maakte deel uit van het adembenemende optreden van een clubje “Sky-riders”.

Van simpel naar echte waaghalzerij waarbij je ‘bijna’ je ogen sloot

Het begon het eigenlijk heel simpeltjes. Over een strak koord dat op enkele meters hoogte horizontaal boven de grond gespannen was, liep de acrobaat enkele malen met grote indrukwekkende passen heen en weer.

Maar toen hij op de draad een stoel erbij sleepte en op deze stoel op zijn hoofd ging staan, durfde ik bijna niet meer te kijken. Ook zag ik dat mijn moeder en nog meer vrouwen hun ogen soms dicht knepen.

Sensationeel werd het echter toen hij met kloeke beweging vanaf een trap op de kabel ging staan die betrekkelijk stijl hellend naar de torentrans leidde en toen daar zijn gewaagde beklimming begon.

Voetje voor voetje schuifelde hij naar boven, de lange balanceerstaaf in zijn handen geklemd. De schuifelende pasjes werden allengs steeds groter en zo stapte hij stevig door naar boven, geconcentreerd kijkend naar het slappe koord.

Je hoorde de “aahs en oohs” van het publiek dat door deze waaghalzerij hun ogen niet kon geloven.

Een klaterend applaus golfde naar boven waar de waaghals, doodleuk hangend uit de toren, naar zijn toeschouwers stond te zwaaien.

Met deze stunt was het griezelen nog niet ten einde want even later kon men hem bezig zien bij het assisteren van zijn collega, die met een daarvoor speciaal gebouwde motorfiets een heel eind tegen deze kabel opreed. Om de motor en berijder in evenwicht te houden bungelde hij zwaaiend onder de balancerende coureur. Een vrouwelijke waaghals deed nog een extra duit in het zakje door zich aan een katrol langs de draad naar beneden te laten suizen.

En 's avonds nog een show bij lamplicht

's Avonds in het donker werd het gehele spektakel nogmaals vertoond. Er stond een machtig grote lamp op een aanhanger die de gehele kabel en kerk in het licht zette. Deze lamp bleek een zoeklicht te zijn vanuit de oorlog. Met de lichtstraal probeerde men toen vliegtuigen te "vangen".

Terwijl de acrobaat, fel verlicht in zijn spierwitte hemd, de draad aan het beklimmen was probeerde ik, in mijn enthousiasme om het noch beter te zien, op de aanhanger te klimmen.

Toen ik deze echter aanraakte kreeg ik zo'n klap dat ik achterover op de grond neer tuimelde omdat het hele gevaarte onder stroom stond.

Hierdoor was dit grote spektakel voor mij abrupt voorbij en ik ben huilend naar huis gierend, mijn vader en moeder achterlatend,.

Later kwam ik tot de conclusie dat je voor deze stunts wel veel lef dient te hebben omdat er rond de kerktorens altijd een stevige wind waait.

Theo Dinnissen